

מגילת אסתר

הקורא את המגילה, מברך לפניו: "על מקרא מגילה",
"שעשה ניסים", ובלילה מברך גם "שהחיינו".

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו במצותיו
וצונו על מקרא מגילה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם. שעשה נסים לאבותינו
בימים ההם בזמן הזה.

בברכת "שהחיינו" יכוין גם על מתנות לאביזנים משלוח מנות וסעודת פורים.
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם. שהחיינו וקיימנו והגיענו
לזמן הזה.

פרק א (א) ויהי בימי אחשוורוש הוא אחשוורוש המלך מהדו ועד-
כׁוש שבע ועשרים ומאה מדינה: (ב) בימים ההם כשבת המלך
אחשוורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: (ג) בשנת שלוש
למלכו עשה משתה לכל־שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים
ושרי המדינות לפניו: (ד) בהראתו את־עשר כבוד מלכותו ואת־
יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: (ה) ובמלואת
הימים האלה עשה המלך לכל־העם הנמצאים בשושן הבירה
למגדול ועד־קטן משתה שבעת ימים בחצר גנת ביתו המלך:
(ו) חורו כרפס ותכלת אחוז בחבלי־בוץ וארגמן על־גילי כסף
ועמודי שש מטות! זהב וכסף על רצפת בהט־ושש וזר וסחרת:
(ז) והשקות בכלי זהב וכלים מפלים שונים ויון מלכות רב כיד
המלך: (ח) והשתיה כדת אין אגס כייכון יסד המלך על פלרב ביתו
לעשות כרצון איש־ואיש: (ט) גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים
בית המלכות אשר למלך אחשוורוש: ס (י) ביום השביעי כטוב לב־
המלך ביין אמר למהומן בזתא חרבוזא בגתא ואבגתא זתר
וכרפס שבעת הסריסים המשרתים את־פני המלך אחשוורוש:
(יא) להביא את־ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות

להראות העמים והשרים את־יָפֶיהָ כִּי־טוֹבַת מְרָאָה הִיא: (יב) וְתִמְאַן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר בגד הסריסים ויקצף המלך מאד וחמתו בערה בו: (יג) ויאמר המלך לחכמים ידעי העתים כי־כן דבר המלך לפני כל־יְדַעֵי דַת וְדוֹי: (יד) והקרב אליו כרשנא שתל אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבטת שרי. פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות: (טו) כדת מה־לעשות במלכה ושתי על אשר לא־עשתה את־מאמל המלך אחשוורוש בגד הסריסים: ס (טז) ויאמר מומכן ממוכן לפני המלך והשרים לא על־המלך לבדו עוטה ושתי המלכה כי על־כל־השרים ועל־כל־העמים אשר בכל־מדינות המלך אחשוורוש: (יז) כִּי־יֵצֵא דְבַר־הַמַּלְכָּה עַל־כָּל־הַנְּשִׁים לְהַבְזוֹת בַּעֲלֵיהֶן בַּעֲנִיָּהֶן בְּאִמְרָם הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוֹשׁ אֲמַר לְהִבִּיא אֶת־וְשֹׁתֵי הַמַּלְכָּה לְפָנָיו וְלֹא־בָאָה: (יח) והיום הִזָּה תאמרנה שרות פרס־זמדי אשר שמעו את־דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בזיון וקצף: (יט) אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דְבַר־מַלְכוּת מִלְּפָנָיו וַיִּכְתַּב בְּדַתִּי פֶרְס־זַמְדִּי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא־תִבּוֹא וְשֹׁתֵי לְפָנָי הַמֶּלֶךְ אַחְשׁוּרוֹשׁ וּמַלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה: (כ) וְנִשְׁמַע פֶּתָגָם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה בְּכָל־מַלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכָל־הַנְּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדוֹל וְעַד־קֶטֶן: (כא) וַיִּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כְּדָבָר מִמוּכָן: (כב) וַיִּשְׁלַח סַפְרִים אֶל־כָּל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל־מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְאֶל־עַם וְעַם כְּלִשׁוֹנוֹ לְהִיּוֹת כָּל־אִישׁ שָׂרָר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר כְּלִשׁוֹן עַמּוֹ: פ

פרק ב (א) אחל הדברים האלה כלשון חמת המלך אחשוורוש וזכר את־ושתי ואת אשר־עשתה ואת אשר־נגזר עליה: (ב) ויאמרו נערי־המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה: (ג) ויפקד המלך פקידים בכל־מדינות מלכותו ויקבצו את־כל־נערה־בתולה טובת מראה אל־שושן הבירה אל־בית הנשים אל־יד הגא סריס המלך שמר הנשים ונתון תמרוקיהן: (ד) והנערה אשר טיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי ויטיב הדבר בעיני המלך ויעש כן: ס (ה) איש יהודי היה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן־שמעי בן־קיש איש ימיני: (ו) אשר הגלה מירושלים עם־הגלה אשר הגלתה



עם יְכִינֵה מְלֹךְ־יְהוּדָה אֲשֶׁר הִגְלָה נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל: (ז) וַיְהִי אִמֵּן אֶת־הַדָּסָה הַיָּא אֶסְתֵּר בַּת־דָּדּוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאִם וְהַנְּעֶרָה יִפְתֹּתְאֵר לְטוֹבָת מְרָאָה וּבְמֹזֶת אֲבִיָּה וְאִמָּה לְקַחָה מְרַדְכֵי לֹו לְבַת: (ח) וַיְהִי בְהַשְׁמַע דְּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ וּבְהַקְבֵּץ נְעֻרוֹת רַבּוֹת אֶל־שׁוּשַׁן הַבֵּירָה אֶל־יָד הַגִּי וְתַלְקַח אֶסְתֵּר אֶל־בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶל־יָד הַגִּי שְׁמֵר הַנְּשִׁים: (ט) וְתִיטֵב הַנְּעֶרָה בְּעֵינֵי וְחַשָּׂא חֶסֶד לְפָנֵי וַיְבַהֵל אֶת־תַּמְרוּקִיָּה וְאֶת־מְנוּחָה לְתַת לָהּ וְאֵת שִׁבַע הַנְּעֻרוֹת הַרְאִיֹוֹת לְתַת־לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁנָה וְאֶת־נְעוּרֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנְּשִׁים: (י) לֹא־הִגִּידָה אֶסְתֵּר אֶת־עַמָּהּ וְאֶת־מּוֹלְדֹתָהּ כִּי מְרַדְכֵי צֹוָה עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא־תִגִּיד: (יא) וּבְכָל־יוֹם וַיּוֹם מְרַדְכֵי מִתְהַלֵּךְ לְפָנֵי חֲצַר בֵּית־הַנְּשִׁים לְדַעַת אֶת־שְׁלוֹם אֶסְתֵּר וּמִה־יַּעֲשֶׂה בָּהּ: (יב) וּבְהִגִּיעַ תֶּרֶךְ נְעֻרָה וְנַעֲרָה לְבֹאוֹ אֶל־הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ בַּדַּת הַנְּשִׁים שְׁנַיִם עָשָׂר חֹדֶשׁ כִּי כֹן יִמְלֹאוּ יְמֵי מְרוּקִיָּה שְׁשֶׁה חֲדָשִׁים בְּשִׁמּוֹן הַמֶּר וְשְׁשֶׁה חֲדָשִׁים בְּבִשְׂמַיִם וּבַתְּמָרוּקֵי הַנְּשִׁים: (יג) וּבֹזָה הַנְּעֶרָה בָּאָה אֶל־הַמֶּלֶךְ אֵת כָּל־אֲשֶׁר תֹּאמֵר יִנְתֵן לָהּ לְבֹאוֹ עִמָּה מִבֵּית הַנְּשִׁים עַד־בֵּית הַמֶּלֶךְ: (יד) בְּעֶרְבוֹ הִיא בָּאָה וּבְבִקְרָה הִיא שָׁבָה אֶל־בֵּית הַנְּשִׁים שְׁנֵי אֶל־יָד שְׁעֻשָׁנָה סָרִיס הַמֶּלֶךְ שְׁמֵר הַפִּילִגְשִׁים לֹא־תִבּוֹאוּ עוֹד אֶל־הַמֶּלֶךְ כִּי אִסַּח־פָּנָי בָּהּ הַמֶּלֶךְ וְנִקְרָאָה בְּשֵׁם: (טו) וּבְהִגִּיעַ תֶּרֶךְ־אֶסְתֵּר בַּת־אֲבִיחַיִל יָד מְרַדְכֵי אֲשֶׁר לְקַח־לֹו לְבַת לְבֹאוֹ אֶל־הַמֶּלֶךְ לָא בְקֶשֶׁה דְּבָר כִּי אִם אֶת־אֲשֶׁר יֹאמֵר הַגִּי סָרִיס־הַמֶּלֶךְ שְׁמֵר הַנְּשִׁים וְתִהִי אֶסְתֵּר חֹן נְשִׂאֵת חֹן בְּעֵינֵי כָּל־אִיָּה: (טז) וְתַלְקַח אֶסְתֵּר אֶל־הַמֶּלֶךְ אַחֲשֻׁרוּשׁ אֶל־בֵּית מַלְכוּתוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי הוּא חֹדֶשׁ טַבַּת בְּשַׁנְת־שִׁבַע לְמַלְכוּתוֹ: (יז) וַיֵּאָהֵב הַמֶּלֶךְ אֶת־אֶסְתֵּר מִכָּל־הַנְּשִׁים וְתִשְׂאֵחֶן וְחֶסֶד לְפָנֵי מִכָּל־הַבְּתוּלוֹת וַיִּשֶׂם כְּתֶר־מַלְכוּת בְּרִאשָׁהּ וַיְמַלִּכָהּ תַּחַת וְשָׂתִי: (יח) וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ מִשְׁתֶּה גָדוֹל לְכָל־שָׂרָיו וְעַבְדָּיו אֵת מִשְׁתֶּה אֶסְתֵּר וְהַנְּחָה לְמַדְיָנוֹת עֲשֶׂה וַיִּתֵּן מִשְׂאֵת כֵּיֵד הַמֶּלֶךְ: (יט) וּבְהַקְבֵּץ בַּתּוּלוֹת שְׁנַיִת וּמְרַדְכֵי יֹשֵׁב בְּשַׁעַר־הַמֶּלֶךְ: (כ) אֵין אֶסְתֵּר מִגִּדַת מּוֹלְדֹתָהּ וְאֶת־עַמָּהּ כִּי אֲשֶׁר צֹוָה עָלֶיהָ מְרַדְכֵי וְאֶת־מֵאֵמֶר מְרַדְכֵי אֶסְתֵּר עֲשֶׂה כִּי אֲשֶׁר הִיתָה בְּאִמְנָה אֵתוֹ: ס (כא) בְּיָמִים הֵּם וּמְרַדְכֵי יֹשֵׁב בְּשַׁעַר־הַמֶּלֶךְ קִצֵּף בְּגִתוֹ וְתָרַשׁ שְׁנֵי־סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמֵרֵי הַסֹּף וַיִּבְקָשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ



אחשורש: (כב) ויגדע הדבֿר לְמַרְדֵּכִי וַיַּגֵּד לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וַתֹּאמֶר
אֶסְתֵּר לַמֶּלֶךְ בְּשֵׁם מַרְדֵּכִי: (כג) וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וַיִּתְּלוּ שְׂנֵייהֶם
עַל־עֵץ וַיִּכְתֹּב בְּסֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ: פ

פרק ג (א) אֶתְרוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה גְדֹלֵי הַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרוּשׁ אֶת־הֵמָּן בֶּן־
הַמַּדְתָּא הָאֲגָגִי וַיִּנְשָׂאוּהוּ וַיִּשֶׂם אֶת־כִּסְאוֹ מֵעַל כְּלֵי־הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֵתּוֹ:
(ב) וְכַל־עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ כְּרָעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהֵמָּן
כִּי־כֵן צִוָּה־לוֹ הַמֶּלֶךְ וּמַרְדֵּכִי לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: (ג) וַיֹּאמְרוּ
עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ לְמַרְדֵּכִי מִדּוּעַ אַתָּה עוֹבֵר אֶת
מִצְוַת הַמֶּלֶךְ: (ד) וַיְהִי בֵּאֵמֶרם כִּאֲמָרם אֵלָיו יוֹם וַיּוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם
וַיַּגִּדוּ לְהֵמָּן לְרֹאוֹת הַיַּעַמְדוֹ דְּבָרֵי מַרְדֵּכִי כִי־הִגִּיד לָהֶם אֲשֶׁר־הוּא
יְהוּדִי: (ה) וַיֵּרָא הֵמָּן כִּי־אִין מַרְדֵּכִי כְרַע וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הֵמָּן
חֲמָה: (ו) וַיִּבְזוּ בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד בְּמַרְדֵּכִי לְבַדּוֹ כִי־הִגִּידוּ לוֹ אֶת־עַם
מַרְדֵּכִי וַיִּבְקֶשׁ הֵמָּן לְהַשְׁמִיד אֶת־כָּל־הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מַלְכוּת
אַחְשֻׁרוּשׁ עִם מַרְדֵּכִי: (ז) בַּחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן הוּא־חֲדָשׁ נִסָּן בִּשְׁנַת
שְׁתַּיִם עֶשְׂרֵה לַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרוּשׁ הַפִּיל פּוּר הוּא הַגּוּרָל לַפְּנֵי הֵמָּן
מִיּוֹם | לַיּוֹם וּמַחֲדָשׁ לַחֲדָשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר הוּא־חֲדָשׁ אָדָר: ס (ח) וַיֹּאמֶר
הֵמָּן לַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרוּשׁ יִשְׁנוּ עִם־אֶחָד מִפְּזָר וּמִפְּרָד בֵּין הָעַמִּים בְּכָל
מְדִינוֹת מַלְכוּתָךְ וּדְחִיתֵהֶם שְׁנוֹת מִכָּל־עַם וְאֶת־דַּתִּי הַמֶּלֶךְ אֵינֶם עוֹשִׂים
וְלַמֶּלֶךְ אֵין־שׁוּהָ לְהַנִּיחֵם: (ט) אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יִכְתֹּב לְאַבְדָּם
וּעֲשֻׂרַת אֲלָפִים כֶּפֶר־כֶּסֶף אֲשֶׁקּוּל עַל־יְדֵי עַשִׂי הַמְּלֹאכָה לְהָבִיא אֶל־
גְּנֵי הַמֶּלֶךְ: (י) וַיִּסֹּר הַמֶּלֶךְ אֶת־טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתְּנָהּ לְהֵמָּן בֶּן־
הַמַּדְתָּא הָאֲגָגִי צָרָר הַיְהוּדִים: (יא) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהֵמָּן הַכֶּסֶף נִתּוֹן
לָךְ וְהָעָם לַעֲשׂוֹת בּוֹ כְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ: (יב) וַיִּקְרְאוּ סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּחֲדָשׁ
הָרֵאשׁוֹן בְּשִׁלּוּשֵׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ וַיִּכְתֹּב בְּכָל־אֲשֻׁר־צִוָּה הֵמָּן אֶל
אַחְשֻׁרְפָּנֵי־הַמֶּלֶךְ וְאֶל־הַפְּחֹת אֲשֶׁרוּ עַל־מְדִינָה וּמְדִינָה וְאֶל־
שָׂרֵי עַם וְעַם מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם כְּלִשׁוֹנוֹ בְּשֵׁם
הַמֶּלֶךְ אַחְשֻׁרוּשׁ נִכְתָּב וּנְחַתֵּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ: (יג) וַיִּנְשְׁלוּחַ
סִפְרָיִם בֵּיַד הָרָצִים אֶל־כָּל־מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגֹּ
וּלְאַבֵּד אֶת־כָּל־הַיְהוּדִים מִזֶּעֶר וְעַד־זָקֵן טַף וְנָשִׁים בָּיוֹם
אֶחָד בְּשִׁלּוּשֵׁה עָשָׂר לַחֲדָשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר הוּא־חֲדָשׁ אָדָר
וַיִּשְׁלַם לְבוֹז: (יד) פִּתְשֻׁגָן הַפְּתָב הַנִּתְּנָה דַת בְּכָל־מְדִינָה



ומדינה גלוי לכל־העמים להיות עתדים ליום הזה: (יט) הרצעים יצאו
 דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה והמלך והמן ישבו
 לשמות והעיר שושן נבוכה: פ

פרק ד (א) ומרדכי ידע את־כל־אשר נעשה ויקרע מרדכי את־
 בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק וזעקה גדלה ומרה:
 (ב) ויבוא עד לפני שער־המלך כי אין לבוא אל־שער המלך בלבוש
 שק: (ג) ובכל־מדינה ומדינה מקום אשר דבר־המלך ודתו מגיע אבל
 גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים: (ד) ותבואנה
 ותבואנה נערות אסתר וסריסיה ויגידו לה ותתחלחל המלכה
 מאד ותשלח בגדים להלביש את־מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא
 קבל: (ה) ותקרא אסתר להתד מסריסי המלך אשר העמיד לפניה
 ותצוהו על־מרדכי לדעת מה־זה ועל־מה־זה: (ו) ויצא התד אל־
 מרדכי אל־רחוב העיר אשר לפני שער־המלך: (ז) ויגדלו מרדכי
 את כל־אשר קרהו ואת פרשת הפסף אשר אמר המן לשקול על־
 גני המלך ביהודים ביהודים לאבדם: (ח) ואת־פשתן פתב־הדת
 אשר־נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את־אסתר ולהגיד לה
 ולצוות עליה לבוא אל־המלך להתחנן־לו ולבקש מלפניו על־עמה:
 (ט) ויבוא התד ויגד לאסתר את דברי מרדכי: (י) ותאמר אסתר
 להתד ותצוהו אל־מרדכי: (יא) כל־עבדי המלך ועס־מדינות המלך
 יודעים אשר כל־איש ואשה אשר יבוא אל־המלך אל־החצר
 הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יזיטי
 לו המלך את־שרביט הזהב וחה ואני לא נקראתי לבוא אל־
 המלך זה שלושים יום: (יב) ויגידו למרדכי את דברי אסתר: פ
 (יג) ויאמר מרדכי להשיב אל־אסתר אל־התדמי בנפשך להמלט בית
 המלך מכל־היהודים: (יד) כי אם־החרש תחרישי בעת הזאת רוח
 והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר ואת ובית־אביך תאבדו ומי
 יודע אם־לעת כזאת הגעת למלכות: (טו) ותאמר אסתר להשיב אל־
 מרדכי: (טז) לך כגוס את־כל־היהודים הנמצאים בשושן וצומו
 עלי ואל־תאכלו ואל־תשתו שלשת ימים לילה ויום גס־אני
 ונערתִי אצום כן ובכן אבוא אל־המלך אשר לא־כדת וכאשר
 אבדתי אבדתי: (יז) ויעבר מרדכי ויעש ככל אשר־צוהו עליו



אסתר: ט

פרק ה (א) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית-המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על-כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: (ב) ויהי כראות המלך את-אסתר המלכה עמדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט המלך לאסתר את-שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ס

(ג) ויאמר לה המלך מהלך מהלך אסתר המלכה ומה-בקשתך עד-חצי המלכות ויגתן לך: (ד) ותאמר אסתר אם-על-המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל-המשתה אשר-עשיתי לו: (ה) ויאמר המלך מהרו את-המן לעשות את-דבר אסתר ויבא המלך והמן אל-המשתה אשר-עשתה אסתר: (ו) ויאמר המלך לאסתר במשתה הין מה-שאלתך ויגתן לך ומה-בקשתך עד-חצי המלכות ותעש: (ז) ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי: (ח) אם-מצאתי חן בעיני המלך ואם-על-המלך טוב לתת את-שאלתי ולעשות את-בקשתי יבוא המלך והמן אל-המשתה אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך: (ט) ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב וכראות המן את-מרדכי בשער המלך ולא-קם ולא-זע ממונו וימלא המן על-מרדכי חמה: (י) ויתאפק המן ויבוא אל-ביתו וישלח ויבא את-אהבו ואת-זרש אשתו: (יא) ויספר להם המן את-כבוד עשרו ורב בניו ואת כל-אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על-השרים ועבדי המלך: (יב) ויאמר המן אף לא-הביאה אסתר המלכה עס-המלך אל-המשתה אשר-עשתה כי אם-אותי וגם-למחר אני קרוא-לה עס-המלך: (יג) וכל-זה איננו שנה לי בכל-עת אשר אני ראה את-מרדכי היהודי יושב בשער המלך: (יד) ותאמר לו זרש אשתו וכל-אהביו יעשו-עך גבה חמשים אמה ובבקר אמר למלך ויתלו את-מרדכי עליו ובא-עם המלך אל-המשתה שמח וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ: פ

פרק ו (א) בלילה ההוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את-ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך: (ב) וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על-בגתנא ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלח יד



במלך אחשורוש: (ג) ויאמר המלך מה־נעשה יקר וגדולה למרדכי על־זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא־נעשה עמו דבר: (ד) ויאמר המלך מי בחצר והמן בא לחצר בית־המלך החיצונה לאמר למלך לתלות את־מרדכי על־העץ אשר־הכין לו: (ה) ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא: (ו) ויבוא המן ויאמר לו המלך מה־לעשות באיש אשר חפץ ביקרו ויאמר המן בלבד למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני: (ז) ויאמר המן אל־המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו: (ח) וביאו לבוש מלכות אשר לבש־בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן בתר מלכות בראשו: (ט) ונתון הלבוש והסוס על־יד־איש משרי המלך הפרתמים והלבישו את־האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרפיהו על־הסוס ברחוב העיר וקראו לפניו בכה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: (י) ויאמר המלך להמן מהר קח את־הלבוש ואת־הסוס באשר דברת ועשה־כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אלתפל דבר מפל אשר דברת: (יא) ויקח המן את־הלבוש ואת־הסוס וילבש את־מרדכי וירפיהו ברחוב העיר ויקרא לפניו בכה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: (יב) וישב מרדכי אל־שער המלך והמן נדחף אל־ביתו אבל וחרפו ראש: (יג) ויספר המן לזרש אשתו ולכל־אֶהֱביו את כל־אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו וזרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא־תוכל לו כי־נפול תפול לפניו: (יד) עודם מדברים עמו וסרטי המלך הגיעו ויבהלו להביא את־המן אל־המשתה אשר־עשתה אסתר:

פרק ז (א) ויבא המלך והמן לשתות עם־אסתר המלכה: (ב) ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה היון מה־שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה־בקשתך עד־חצי המלכות ותעש: (ג) ותען אסתר המלכה ותאמר אם־מצאתי חן בעיניך המלך ואם־על־המלך טוב תנתן־לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: (ד) כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתני כי אין הצד שוה בגזק המלך: ס (ה) ויאמר המלך אחשורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואיזה הוא אשר־מלאו לבו לעשות כן: (ו) ותאמר אסתר איש צר

פרק ח

מגילת אסתר

וְאִיִּב הָמֶן הָרַע הַזֶּה וְהֵמֶן נִבְעַת מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַמְלִכָּה: (ז) וְהַמֶּלֶךְ קָם בַּחֲמַתּוֹ מִמִּשְׁתֵּה הַיַּיִן אֶל־גִּגַּת הַבַּיִתָּו וְהָמֶן עָמַד לִבְקֶשׁ עַל־נַפְשׁוֹ מֵאַסְתֵּר הַמְּלִכָּה כִּי רָאָה כִּי־כָלְתָהּ אֵלָיו הֲרַעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: (ח) וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּגַּת הַבַּיִתָּו אֶל־בַּיִת מִשְׁתֵּה הַיַּיִן וְהֵמֶן נָפַל עַל־הַמַּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הֲגַם לִבְבוֹשׁ אֶת־הַמְּלִכָּה עִמִּי בַּבַּיִת הַדָּבָר יֵצֵא מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפְנֵי הָמֶן חָפוּ: ס (ט) וַיֹּאמֶר חֲרַבּוּנָה אֶחָד מִן־הַסֵּרְסִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה־הֵעֵץ אֲשֶׁר־עָשָׂה הָמֶן לְמִרְדָּכָי אֲשֶׁר דָּבַר־טוֹב עַל־הַמֶּלֶךְ עַמַּד בַּבַּיִת הָמֶן גָּבַהּ חֲמִשִּׁים אַמָּה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְהוּ עָלָיו: (י) וַיִּתְּלוּ אֶת־הָמֶן עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־הֵכִין לְמִרְדָּכָי וְחֲמַת הַמֶּלֶךְ שָׁכְכָה: פ

פֶּרֶק ח (א) בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוֹשׁ לְאַסְתֵּר הַמְּלִכָּה אֶת־בַּיִת הָמֶן עִיר הַיהוּדִים וּמִרְדָּכָי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי־הִיגִידָה אֶסְתֵּר מָה הוּא־לָהּ: (ב) וַיִּסֶר הַמֶּלֶךְ אֶת־טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הֶעֱבִיר מֵהָמֶן וַיִּתְּנָהּ לְמִרְדָּכָי וַתִּשֶׂם אֶסְתֵּר אֶת־מִרְדָּכָי עַל־בַּיִת הָמֶן: פ (ג) וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתִּפְּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּבְדַּךְ וַתִּתְחַנְּנֵלּוּ לְהַעֲבִיר אֶת־רַעַת הָמֶן הָאֲנֹכִי וְאֵת מַחְשַׁבְתּוֹ אֲשֶׁר חָשַׁב עַל־הַיהוּדִים: (ד) וַיּוֹשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֵת שַׂרְבֵט הַזָּהָב וַתִּקַּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: (ה) וַתֹּאמֶר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם־מִצָּאִיתִי חַן לִפְנָיו וְכִשֶׁר הַדָּבָר לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְעֵינָיו יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת־הַסֵּפָרִים מִחֲשַׁבְתֵּי הָמֶן בְּיַהֲמֻדְתָּא הָאֲנֹכִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבְדֹת אֶת־הַיהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ: (ו) כִּי אֵיכָכָה אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְרַעָה אֲשֶׁר־יִמְצָא אֶת־עַמִּי וְאֵיכָכָה אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְדֵן מוֹלַדְתִּי: ס (ז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁוֵרוֹשׁ לְאַסְתֵּר הַמְּלִכָּה וּלְמִרְדָּכָי הַיהוּדִי הֲגַהּ בֵּית־הָמֶן נִתְּתִי לְאַסְתֵּר וְאֵתוֹ תִּלְוּ עַל־הָעֵץ עַל אֲשֶׁר־שָׁלַח יָדוֹ בַיהוּדִים: (ח) וְאַתֶּם כָּתְבוּ עַל־הַיהוּדִים פְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחַתְמוּ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אֲשֶׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם־הַמֶּלֶךְ וּנְחַתּוּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אִין לְהַשִּׁיב: (ט) וַיִּקְרָאוּ סִפְרֵי־הַמֶּלֶךְ בְּעֵת־הַהִיא בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־חֲדָשׁ סִיוָן בְּשִׁלּוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב כְּכָל־אֲשֶׁר־צִוָּה מִרְדָּכָי אֶל־הַיהוּדִים וְאֵל הָאַחַשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפָּחוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מִהֲדוֹ וְעַד־פּוֹשׁ שֶׁבַע וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כְּכַתְבָּהּ וְעַם וְעַם כְּלָשָׁנוּ וְאֵל־הַיהוּדִים



ככתבם וכלשונם: (י) ויכתב בשם המלך אחשוורוש ויחתם בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים בסוסים רכבי הרכלש האחשתרנים בגי הרמכים: (יא) אשר נתן המלך ליהודים אשר בכל-עיר-ועיר להקהל ולעמד על-נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את-כל-חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבז: (יב) ביום אחד בכל-מדינות המלך אחשוורוש בשלושה עשר לחדש שנים-עשר הוא-חדש אדר: (יג) פתשגן הכתב להגות דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים ולהיות היהודים עתידים ליום הזה להנקם מאביהם: (יד) הרצים רכבי הרכלש האחשתרנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הבירה: פ (טו) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריד בויז וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה: (טז) ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר: (יז) ובכל-מדינה ומדינה ובכל-עיר ועיר מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע שמחה וששון ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתיהדים כי-נפל פחד-היהודים עליהם:

פרק ט (א) ובשנים עשר חודש הוא-חדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר-המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו איבי היהודים לשלול בהם ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם: (ב) נקהלו היהודים בעריהם בכל-מדינות המלך אחשוורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לא-עמד לפניהם כי-נפל פחדם על-כל-העמים: (ג) וכל-שלי המדינות והאחשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים את-היהודים כי-נפל פחד-מרדכי עליהם: (ד) כי-גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל-המדינות כיהאיש מרדכי הולך וגדול: פ (ה) ויכו היהודים בכל-איביהם מפת-חרב והרג ואבדו ויעשו בשנאייהם כרצונם: (ו) ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבדו חמש מאות איש: (ז) ואת פרשנדתא ואת דלפון ואת אספתא: (ח) ואת פורתא ואת אדליא ואת ארידתא: (ט) ואת פרמשתא ואת אריסי ואת ארדי ואת ויזתא: (י) עשרת בני המן בן-המדתא ערר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו אתיהם: (יא) ביום ההוא בא מספר ההרוגים בשושן הבירה

לפני המלך: ס (יב) ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני-המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה שאלתך וינתן לך ומה-בקשך עוד ותעש: (יג) ותאמר אסתר אס-על-המלך טוב ינתן גס-מחר ליהודים אשר בשושן לעשות כדת היום ואת עשרת בני-המן יתלו על-העץ: (יד) ויאמר המלך להעשות כן ותנתן דת בשושן ואת עשרת בני-המן תלו: (טו) ויקהלו היהודים אשר-בשושן גם ביום ארבעה עשר לחדש אדר ויהרגו בשושן שלש מאות איש ובבזא לא שלחו את-ידם: (טז) ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקהלו ועמד על-נפשם ונזח מאיביהם והרג בשנאייהם חמשה ושבעים אלף ובבזא לא שלחו את-ידם: (יז) ביום-שלשה עשר לחדש אדר ונזח בארבעה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: (יח) והיהודים והיהודים אשר-בשושן נקהלו בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו ונזח בחמשה עשר בו ועשה אתו יום משתה ושמחה: (יט) על-כֵן היהודים הפרושים הפרזים הישבים בערי הפרוזות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר שמחה ומשתה ויום טוב ומשלוח מנות איש לרעהו: פ (כ) ויכתב מרדכי את-הדברים האלה וישלח ספרים אל-כל-היהודים אשר בכל-מדינות המלך אחשוורוש הקרובים והרחוקים: (כא) לקיים עליהם להיות עשים את יום ארבעה עשר לחדש אדר ואת יום-חמשה עשר בו בכל-שנה ושנה: (כב) כימים אשר-נחו בהם היהודים מאיביהם והחדש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים: (כג) וקבל היהודים את אשר-התלו לעשות ואת אשר-כתב מרדכי אליהם: (כד) כי המן בזה-המדתא האגגי צרר כל-היהודים חשב על-היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להמם ולאבדם: (כה) ובבאה לפני המלך אמר עסי-הספר ישוב מחשבתו הרעה אשר-חשב על-היהודים על-ראשו ותלו אתו ואת-בניו על-העץ: (כו) על-כֵן קראו לימים האלה פורים על-שם הפור על-כֵן על-כל-דברי האגרת הזאת ומה-ראו על-פכה ומה הגיע אליהם: (כז) קימו וקבל וקבלו היהודים | עליהם | ועל-זרעם ועל



כִּלְהֲנָלוּם עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבֹר לְהוֹת עֲשִׂים אֶת שְׁנֵי הַיָּמִים הָאֵלֶּה
 בְּכַתְּבָם וּכְזַמְנָם בְּכַל־שָׁנָה וְשָׁנָה: (כח) וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה נִזְכָּרִים וְנַעֲשִׂים
 בְּכַל־דָּוָר וְדָוָר מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה מְדִינָה וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר וַיְמִי
 הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבְרוּ מִתּוֹךְ הַיְּהוּדִים וְזָכְרָם לֹא יִסּוּף מִזְרַעָם: ס
 (כט) וְתִכְתֹּב אֶסְתֵּר הַמֶּלֶכָה בַּת־אֲבִיחַיִל וּמְרַדְכֵי הַיְּהוּדִי אֶת־כָּל־תְּקֵף
 לְקִיָּם אֶת אֲגֻרַת הַפּוּרִים הַזֹּאת הַשְּׁנִית: (ל) וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־
 הַיְּהוּדִים אֶל־שִׁבְעַת וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מַלְכוּת אַחַשְׁוֵרוּשׁ דְּבָרֵי
 שְׁלוֹם וְאַמְת: (לא) לְקִיָּם אֶת־יְמֵי הַפְּרִים הָאֵלֶּה בְּזַמְנֵיהֶם כְּאֲשֶׁר קִיָּם
 עֲלֵיהֶם מְרַדְכֵי הַיְּהוּדִי וְאַסְתֵּר הַמֶּלֶכָה וְכְאֲשֶׁר קִיָּמוּ עַל־נַפְשָׁם וְעַל־
 זְרַעָם דְּבָרֵי הַצְּמֹת וְזַעֲקָתָם: (לב) וּמֵאֲמָר אֶסְתֵּר קִיָּם דְּבָרֵי הַפְּרִים
 הָאֵלֶּה וּנְכַתֵּב בַּסֵּפֶר: פ

פרקי * (א) וַיִּשֶׁם הַמֶּלֶךְ אַחַשְׁרֵשׁ אַחַשְׁוֵרוּשׁ | מִסַּעֲלֵה־אֶרֶץ וְאֵי הַיָּם:
 (ב) וְכָל־מַעֲשֵׂה תַקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ וּפְרָשֶׁת גְּדֻלַּת מְרַדְכֵי אֲשֶׁר גָּדְלוֹ הַמֶּלֶךְ
 הַלְּזֹאֲהֶם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי מְדֵי וּפְרָס: (ג) כִּי
 מְרַדְכֵי הַיְּהוּדִי מִשְׁנֵה לְמֶלֶךְ אַחַשְׁוֵרוּשׁ וְגָדוֹל לַיְּהוּדִים וְרָצוּי לְרַב
 אַחֲיוֹ דָרָשׁ טוֹב לְעִמּוֹ וְדָבָר שְׁלוֹם לְכָל־זְרַעוֹ:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם, האל הרב את ריבנו, והדן
 את דיננו, והנוקם את נקמתנו, והמשלם גמול לכל אויבי
 נפשנו, והנפרע לנו מצרינו. ברוך אתה יי, הנפרע לעמו
 ישראל מכל צריהם, האל המושיע.

ברוך מְרַדְכֵי	ארור הַמֶּן
ברוכה אֶסְתֵּר	ארורה זֶרַשׁ
ברוכים כָּל יִשְׂרָאֵל	ארורים כָּל הַרְשָׁעִים
וגם חרבוֹנָה וְכוּר לְטוֹב	